

Kállay Kotász Zoltán

ÁRNYÉKOK

Nem találok a fényt a képen,
csak szétfolyó szürkét, oldódó feketeséget
(árnyékok azonosíthatatlan árnyalatai),
s a fehér is, mely ragyoghatna tisztán, bemaszatolódott.
Képtelenség, de így történhetett:
nem készült még kép, vaku nem villant,
a szereplőket hideg kezek már összetapogatták.
Nem találok a fényt a képen,
hiába ülök maroknyi – régi? időtlen? – fényképpel
a ránk oltott éjszakában,
lámpafényhez emelve az előhívott látványt.
Idegenség és hiábavalóság;
a szereplőket e sötét képek leplezett bűnözőknek mutatják.
Hamis az állítás.
Nem így őrzi őket az emlékezetem,
nem ezzel a pecsétes, zavart, idegen arccal!
Oktalan derű ömlött el rajtuk,
éltek a pillanat halálraítéltségében is...
A képeket az asztalfiók gyomrába süllyesztem,
a lámpát leoltom.

www.ligetmuhely.com, 2021/5.